

IN MEMORIAM

Bojan Bujić (Sarajevo, 6. listopada 1937. – Oxford, 13. rujna 2024)

Dana 13. rujna 2024. u Oxfordu je kao britanski državljanin preminuo engleski muzikolog hrvatskoga podrijetla i dopisni član HAZU-a Bojan Bujić. U rodnom Sarajevu završio je Mušku gimnaziju te diplomirao 1961. englesku književnost, a potom 1963. na Muzičkoj akademiji i muzikologiju. Godine 1965-1966. boravio je kao 'Junior Fellow' na Sveučilištu u Edinburghu, a 1967. stekao je doktorat na Sveučilištu u Oxfordu s temom *Anglo-Italian Interactions in Fourteenth-Century Music*. Potom je od 1967. do 1969. na Muzičkoj akademiji u Sarajevu predavao povijest i estetiku glazbe, da bi se 1969. stalno nastanio u Ujedinjenom Kraljevstvu. Od 1969. do 1978. djelovao je kao 'Lecturer' na Sveučilištu u Readingu te potom od 1978. (kao 'Fellow' i 'Tutor'; od 1997. kao 'Reader') do umirovljenja (kao emeritus) 2005. na Glazbenom fakultetu (Magdalen College) Sveučilišta u Oxfordu. Bio je gostujući profesor na Sveučilištu Cornell u Ithaci (SAD) i King's Collegeu u Londonu. God. 1997. izabran je za dopisnoga člana HAZU-a, bio je član Hrvatskoga društva skladatelja te se istaknuo svojom aktivnošću u društvu British-Croatian Society. U britanskim akademskim krugovima bio je cijenjen kao poliglot, pobornik strogih akademskih standarda »bečke škole« (posredstvom njegova mentora Egon Wellesza) i kao svojevrsna intelektualna i kulturološka spona između anglofonske i euro-kontinentalnih (Italija, Hrvatska, srednja Europa) glazbenih, likovnih i književnih tradicija.

Bojan Bujić objavio je niz znanstvenih i stručnih članaka, notnih izdanja i nekoliko knjiga, među kojima se ističe antologija *Music in European Thought 1851–1912* (Cambridge University Press, 1988) kao trajno referentno djelo na području estetike glazbe. Objavio je i dvije zapažene monografije: *Arnold Schoenberg* (2011) i kao posljednji opus zapaženu knjigu *Arnold Schoenberg and Egon Wellesz: A Fraught Relationship* (2020).

Izbor značajnijih karakterističnih članaka obuhvatio bi »Cecchinijeve mise iz 1617. godine« (*Arti musices* 1, 1969); »Jedan rondel iz Dalmacije« (*Arti musices* 3, 1972); »Josquin, Leonardo and the Scala Peccatorum« (*International Review of the Sociology of Music* IV/2, 1973); »Aesthetics of Music. Some of its Aims and Limitations« (*The British Journal of Aesthetics* XV, 1975); »An Early Croat Translation of Rinuccini's 'Euridice'« (*Muzikološki zbornik* XII, 1976); »Tematska struktura u prvom Gudačkom kvartetu J. Slavenskog« (*Muzikološki zbornik* XIV, 1978); »Musicology and Intellectual History: A Backward Glance to the Year 1885« (*Proceedings of the Royal Musical Association* CXI, 1984-85); »Guillaume Dufay as a Reader of Petrarch« (*The Italianist* XI, 1991); »Humanist Tradition, Geography and the Style of Late Sixteenth-century Music« (*Acta Musicologica* LV, 1993); »Patronage and Taste in Venetian Dalmatia: The Case of Tomaso Cecchino's 'Amorosi concetti'« (*Revista de Musicología. Proceedings of the 15th Congress of the IMS, Madrid, 1992, XVI, 1993*); »Music, Ethos, and the Historical Past in Hektorović's 'Fishing and Fishermen's Conversations'« (*Petar Hektorović, Fishing and Fishermen's Conversations*, prev. E. D. Goy, Stari Grad, 1997); »Palestrina, Willaert, Aracade and the Art of Imitation« (*Recercare* X, 1998); »Cinquecento Madrigalists as Readers of Poetry« (*Music, Words, and Images. Essays in Honour of Koraljka Kos*, ur. V. Katalinić i Z. Blažeković, Zagreb: Hrvatsko muzikološko društvo, 1999); »A 'Provincial' Musician and his Wider Circle: Some Aspects of Tomaso Cecchino's Secular Music« (*Musica e storia* V, 2000); »'Navigating through the Past': Issues Facing an Historian of Music in Bosnia« (*International Review of the Sociology of Music* 37/1, 2006); »Stilemi petrarcheschi nei libretti delle prime opere in musica« (*Il Petrarchismo. Un modello di poesia per l'Europa*, ur. Loredana Chines, Bulzoni Editore, Rim, 2006); »Odjeci talijanske muzike u kulturi hrvatskoga priobalnoga područja u šesnaestom stoljeću« (*Kroatologija* I/1, 2010); »Sound and Symbol in Antonio Fogazzaro's *Malombra*« (*Musicologie sans Frontières / Muzikologija bez granica / Musicology without Frontiers, Essays in honour of Stanislav Tuksar*, ur. Ivano Cavallini i Harry White, Zagreb: Hrvatsko muzikološko društvo, 2010); »Unter dem Doppeladler. Muzika u Bosni i Hercegovini u procjepu između umjetnosti i politike« (*Nova nepoznata glazba. Svečani zbornik za Nikšu Gliga*, ur. Dalibor Davidović i Nada Bezić, Zagreb: DAF, 2012); »Language and Identity – Wagner and some of the dilemmas of early modernism« (*The Musical Times* CVV/1926, 2014) i dr.

Uredio je sljedeća notna izdanja: Tomaso Cecchini, *Osam sonata*, Zagreb, 1984; Gabriello Puliti, *Baci ardenti*, u: Gabriello Puliti, *Baci ardenti* (1609), *Armonici accenti* (1621), Monumenta artis musicae Sloveniae XLIV, Ljubljana, 2003.

U međunarodnim znanstvenim krugovima smatrao se stručnjakom za modernizam u glazbi 20. stoljeća, glazbu nizozemskih polifoničara te za talijansku i englesku glazbu 16. i 17. stoljeća. Bavio se i starijom glazbom od 15. do 17. stoljeća na području Dalmacije, poglavito skladateljskim opusom Tomasa Cecchinija i pitanjima u području estetike glazbe. U Sarajevu je 1967. osnovao ansambl *Musica Rediviva*, a djelovao je i kao dirigent ansambla *Palestrina Chamber Choir* u Readingu.

Godine 2023. njegov je matični fakultet u Oxfordu upriličio znanstveni skup »Viennese Modernism and Its Legacies« u čast njegova 85. rođendana.

Bio je u braku s Alison Warwick, s kojom je imao dvoje djece te potom dvoje unučadi. Od svojega djetinjstva provodio je ljeta na otoku Hvaru, gdje je posljednjih desetljeća posjedovao tipičnu dalmatinsku kuću sa šarmantnim vrtom u Starome Gradu. Malena jedrilica i društveni kontakti (ostat će trajno u sjećanju njegovo intelektualno i epistolarno prijateljevanje s akademikom Tonkom Maroevićem) bili su mu omiljeni sadržaji dokolice na Jadranu, koji je nadasve cijenio kao čovjek i »zavičajni patriot«.

Stanislav TUKSAR
Zagreb